

Դանիելի Գիրքը — հարյուր քառասունյոթերորդը

Ամերիկյան քաղաքականության ձևավորման մեջ կրոնական
շարժումների դերը. Փեթ Ռոբերթսոնից մինչև Քրիստոնեական կոալիցիա

Jeff Pippenger

2024-03-20

Մենք նախորդ հոդվածն ավարտեցինք հետևյալ պարբերությամբ.

«Սպիրիտիզմի միջոցով դրսևորվող հրաշագործ գործությունը իր ազդեցությունը կգործադրի նրանց դեմ, ովքեր կընտրեն հնազանդվել Աստծուն, այլ ոչ թե մարդկանց: Հոգիներից եկող հաղորդագրությունները կհայտարարեն, թե Աստված է ուղարկել իրենց՝ կիրակին մերժողներին նրանց մոլորության մեջ համոզելու համար՝ պնդելով, որ երկրի օրենքներին պետք է հնազանդվել ինչպես Աստծու օրենքին: Նրանք կսգան աշխարհում տիրող մեծ ամբարշտության համար և կհաստատեն կրոնական ուսուցիչների վկայությունը, թե բարքերի ապականված վիճակը պատճառված է կիրակիի պղծմամբ: Մեծ կլինի այն զայրույթը, որ կհրահրվի բոլոր նրանց դեմ, ովքեր կհրաժարվեն ընդունել նրանց վկայությունը»:
The Great Controversy, 589, 590.

«Կրոնական ուսուցիչների վկայությունը, թե բարքերի անկյալ վիճակը պատճառված է կիրակի օրվա պղծմամբ», այն պատմության ուղենիշն է, որը Միացյալ Նահանգներում տանում է դեպի արեգակի երկրպագության պարտադրումը: Ամերիկացի հեռուստավետարանիչ, Christian Broadcasting Network (CBN)-ի և Christian Coalition-ի հիմնադիր Փեթ Ռոբերթսոնը 1988 թվականին մասնակցեց Միացյալ Նահանգների նախագահի պաշտոնի համար Հանրապետական կուսակցության նախնական ընտրություններին: Ռոբերթսոնի քարոզարշավը կենտրոնացած էր պահպանողական քրիստոնյա ընտրողներին համախմբելու և այն սոցիալական ու բարոյական հարցերը պաշտպանելու վրա, որոնք համահունչ էին նրա ավետարանական համոզմունքներին: Վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին, ութ վերջին նախագահներից առաջինի պատմության մեջ, Christian Coalition-ի առաջնորդն ու հիմնադիրը առաջադրվեց նախագահի պաշտոնի համար: Ռեյգանի նախագահական պատմությունը նախատիպավորում է վերջին Հանրապետական նախագահի պատմությունը:

Աստծու դատաստանները շուտով պիտի ստեղծեն այնպիսի իրավիճակ, որը կկատարի The Great Controversy-ից բերված նախորդ հատվածը և որը զուգահեռ է Christian Coalition-ի գործունեությանը: Christian Coalition-ը առաջ եկավ՝ արձագանքելու այն բարոյական և սոցիալական խնդիրներին, որոնք, ինչպես Միաթեր Ուայթն է նշում, անլուծելի են նրանց համար, ովքեր բռնել են կառավարության դեկր: Ռեյգանի ժամանակաշրջանի պատմության մեջ Christian Coalition-ը ներկայացնում է շատ մոտ ապագայում ի հայտ գալու նմանատիպ մի շարժում: Մարգարեաբար Christian Coalition-ը նախապատկերվեց National Reform Movement-ով՝ 1880-ական և 1890-ական թվականներին Blair Bills-ի հետ կապված կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում:

National Reform Movement-ը կազմավորվեց 1888 թվականին, և Միսթեր Ուայթը իր գրություններում հատուկ կերպով անդրադարձել է այդ շարժմանը:

«Մեծ ճգնաժամ է սպասում Աստծո ժողովրդին: Ճգնաժամ է սպասում աշխարհին: Բոլոր դարերի ամենաբախտորոշ պայքարը հենց մեր առաջ է: Այն իրադարձությունները, որոնք ավելի քան քառասուն տարի մարգարեական խոսքի հեղինակությամբ հայտարարել ենք իբրև մոտալուտ, այժմ տեղի են ունենում մեր աչքի առաջ: Արդեն իսկ օրենսդիրների առաջ դրվել է Սահմանադրության մեջ խղճի ազատությունը սահմանափակող ուղղում մտցնելու հարցը: Կիրակի պահելու պարտադրանքի հարցը դարձել է համազգային հետաքրքրության և կարևորության խնդիր: Մենք լավ գիտենք, թե ինչ արդյունք է ունենալու այս շարժումը: Բայց արդյո՞ք պատրաստ ենք այդ հանգուցալուծմանը: Արդյո՞ք մենք հավատարմորեն կատարել ենք այն պարտքը, որ Աստված մեզ է հանձնել՝ ժողովրդին նախազգուշացնելու իրենց առջև կանգնած վտանգի մասին»:

«Շատերը, նույնիսկ նրանք, ովքեր ներգրավված են կիրակի օրվա պարտադրման այս շարժման մեջ, կուրացած են այն հետևանքների նկատմամբ, որոնք կհետևեն այս քայլին: Նրանք չեն տեսնում, որ ուղղակիորեն հարվածում են կրոնական ազատությանը: Շատերն էլ երբեք չեն հասկացել աստվածաշնչյան շաբաթ օրվա պահանջները և այն կեղծ հիմքը, որի վրա հաստատված է կիրակի օրվա հաստատությունը: Կրոնական օրենսդրության օգտին կատարվող ցանկացած շարժում իրականում զիջում է պապականությանը, որը այնքան դարեր անշեղորեն պատերազմել է խղճի ազատության դեմ: Կիրակի օրվա պահպանումը, որպես այսպես կոչված քրիստոնեական հաստատություն, իր գոյությամբ պարտական է «անօրենության խորհրդին», և դրա պարտադրումը գործնականում կլինի այն սկզբունքների ճանաչումը, որոնք հենց հռոմեականության անկյունաքարն են: Երբ մեր ազգը այսպես կիրառարվի իր կառավարման սկզբունքներից՝ կիրակնօրյա օրենք ընդունելով, բողոքականությունը այս արարքով ձեռք-ձեռքի կտա պապականության հետ. դա ոչ այլ ինչ կլինի, քան կյանք տալ այն բռնապետությանը, որը վաղուց ի վեր անհագ սպասում էր իր հնարավորությանը՝ կրկին վերածնվելու գործուն բռնակալության մեջ»:

«Ազգային բարեփոխման շարժումը, գործադրելով կրոնական օրենսդրության իշխանությունը, երբ լիովին զարգանա, կհայտնի նույն անհանդուրժողականությունն ու հալածանքը, որոնք տիրել են անցած դարերում: Այն ժամանակ մարդկային ժողովները յուրացրին Աստվածության իրավասությունները՝ իրենց բռնապետական իշխանությամբ խորտակելով խղճի ազատությունը, և բանտարկությունը, աքսորը ու մահը հասան նրանց, ովքեր հակադրվում էին իրենց հրահանգներին: Եթե պապականությունը կամ նրա սկզբունքները կրկին օրինականացվեն և իշխանություն ստանան, հալածանքի կրակները նորից կբորբոքվեն նրանց դեմ, ովքեր չեն զոհաբերի խիղճն ու ճշմարտությունը՝ ժողովրդական մոլորություններին տուրք տալու համար: Այս չարիքը իրականացման շեմին է»:

«Երբ Աստված մեզ լույս է տվել՝ ցույց տալով մեր առջև գտնվող վտանգները, ինչպե՞ս կարող ենք մաքուր կանգնել Նրա աչքի առաջ, եթե անտեսենք գործի դնել մեր իշխանության սահմաններում եղած ամեն ջանք՝ այն ժողովրդի առաջ դնելու համար: Կարո՞ղ ենք բավարարված լինել՝ նրանց թողնելով, որ առերեսվեն այս վճռական հարցին՝ առանց նախազգուշացման:»

«Մեր առջև դրված է շարունակական պայքարի հեռանկարը՝ բանտարկության, ունեցվածքի կորստի և անգամ կյանքի կորստի վտանգի պայմաններում, որպեսզի պաշտպանվի Աստծո օրենքը, որը մարդկանց օրենքներով անվավեր է դարձվում: Այս իրավիճակում աշխարհիկ քաղաքականությունն, հանուն խաղաղության և ներդաշնակության, կհորդորի արտաքուստ ենթարկվել երկրի օրենքներին: Եվ կլինեն ոմանք, որոնք անգամ Սուրբ Գրքից կհորդորեն այդպիսի ընթացք. «Ամեն անձ թող հնազանդ լինի վերին իշխանություններին.... Որովհետև եղած իշխանությունները Աստծուց են կարգված»:»

«Բայց ի՞նչ է եղել անցյալ դարերում Աստծո ծառաների ընթացքը: Երբ աշակերտները, Նրա հարությունից հետո, քարոզում էին Քրիստոսին և Նրան՝ խաչված, իշխանությունները նրանց պատվիրեցին այլևս չխոսել և չուսուցանել Հիսուսի անունով: «Մակայն Պետրոսն ու Հովհաննեսը պատասխանեցին և նրանց ասացին. Արդյոք Աստծո առաջ արդա՞ր է առավել ձեզ լսել, քան Աստծուն, դուք դատեցեք. որովհետև մենք չենք կարող չխոսել այն բաների մասին, որ տեսել և լսել ենք»: Նրանք շարունակեցին քարոզել Քրիստոսի միջոցով փրկության բարի լուրը, և Աստծո զորությունը վկայում էր այդ պատգամի մասին»: Վկայություններ, հատոր 5, 711–713:

Աստծո դատաստանները Միացյալ Նահանգների ներսում հասարակական, տնտեսական և կրոնական ոլորտներում շուտով պիտի ստեղծեն այնպիսի մի միջավայր, որը կրոնական առաջնորդների համար կձևավորի այն տրամաբանությունը, որով նրանք կսկսեն կոչ անել հանրային բարոյականության վերածննդի, ինչպես նախապատկերվեց 1880-ական և 1890-ական թվականներին, և ապա կրկին՝ այն նախագահի պատմության մեջ, որը 1989 թվականին նշանավորեց վախճանի ժամանակը: «Մի մեծ ճգնաժամ սպասում է Աստծո ժողովրդին: Ճգնաժամ է սպասում աշխարհին»: Քույր Ուայթը տալիս է երկու հարց. «Երբ Աստված մեզ լույս է տվել՝ ցույց տալով մեր առջև եղած վտանգները, ինչպե՞ս կարող ենք Նրա աչքում անմեղ մնալ, եթե անտեսենք մեր զորության սահմաններում եղած ամեն ջանք՝ դա ժողովրդի առաջ բերելու համար: Կարո՞ղ ենք գոհանալ՝ նրանց թողնելով դիմակայելու այս վիթխարի խնդրին՝ առանց նախազգուշացման:»

Ի՞նչ լույս է եղել, որ ցույց է տվել մեր առջև կանգնած վտանգները, և եթե լույս չի եղել, ինչպե՞ս կարող էր սիրող Աստված Իր ժողովրդին պատասխանատվության ենթարկել նախազգուշացնող լուրը չներկայացնելու համար, եթե նրանք երբեք չէին լսել այդ նախազգուշացնող լուրը: Միբեւի՜ ընթերցող, դուք պատասխանատվության եք ենթարկվելու այն լույսի համար, որ ներկայացված է այս հոդվածներում:

Այս հոդվածներում ներկայացված Դեմոկրատական վիշապական իշխանության, Հանրապետական կեղծ մարգարեական իշխանության, պապական իշխանության, իսլամի և Լատդիկեայի ադվենտիստական եկեղեցու, ինչպես նաև բառացի Իսրայելի բնութագրերի հատուկ նկարագրությունները իշխանավորների կողմից կհամարվեն աստելության խոսք, սակայն դրանք Աստծո Խոսքից բխող պատգամն են, որը հաստատված է «տող առ տող» մեթոդաբանությամբ, և այդ տողերը աղաղակում են, որ Աստծո դատաստանները շուտով պիտի ավելանան և հաճախականությամբ սաստկանան:

Մարգարեաբար, այն քրիստոնեական դաշինքը, որ պատմության մեջ ձևավորվեց վախճանի ժամանակից անմիջապես առաջ՝ 1989 թվականին, ունի ավելի նշանակալի կիրառություն, քան պարզապես 1880-ականների և 1890-ականների հետ զուգահեռը: Այն հատվածում, որ հենց նոր մեջբերեցինք Քույր Ուայթից, նա հոգևորականությունը ներկայացնում է որպես այն երկու միջոցներից մեկը, որոնցով սատանան աշխարհը գերության մեջ է առնում, ապա մի քանի խոսք է հատկացնում այն հրաշքներին, որոնք նա պիտի գործի:

1988 թվականի ընտրություններից հետո, այսինքն՝ Քրիստոնեական Կոալիցիայի գալուստից հետո, սատանայական հրաշքների մի ահռելի դրսևորում եղավ վիշապի ոլորտում, գազանի ոլորտում և սուտ մարգարեի ոլորտում: Կարևոր է այս երևույթները ճիշտ համապատասխանեցնել, որովհետև դրանք նախատիպավորում են Սատանայի գալուստը՝ Քրիստոսին նմանակելով, Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից հետո:

Կաթոլիկության շրջանակներում, 1990-ական թվականներին աշխարհը դիտում էր, թե ինչպես էին այսպես կոչված կույս Մարիամի երևումները, սրբերի արյունահոսող արձանների ուղեկցող հրաշքներով, երկնքում երևումների հրաշքներով, անամպ երկնքից ծաղկաթերթերի տեղումով և այլ անհեթեթ սատանայական հրաշքներով հանդերձ, դրսևորվում: Այդ ժամանակների ընթացքում աշխարհի տարբեր կողմերից հազարավոր մարդկանց ուխտագնացություններ էին կատարվում զանգվածների կողմից՝ նրանց ներգրավելով այս իրադարձություններով իրականացված մոլորությունների մեջ: Դրանց մասին գրքեր էին գրվում, լրագրողներ հետաքննում էին, Time և Newsweek հանդեսների նման ամսագրեր այս ամենը պատկերում էին իրենց առաջին էջերին:

Վիշապի տիրություն Հնդկաստանի հինդուական արձանները սատանայական հրաշքներ դրսևորեցին՝ խմելով գդալներով կամ բաժակներով ըմպելիք-ընծաները, որոնք դրվում էին արձանների բերաններին: Այն երևույթը, որ սկիզբ էր առել Հնդկաստանի մի փոքրիկ գյուղում, Եգիպտոսի գորտերի պես տարածվեց ամբողջ երկրով մեկ: BBC հեռուստատեսային լուրերը մեկնաբանություն ներկայացրին այդ երևույթի մասին, և որպես հետին միտք BBC-ի հեռուստալրագրողը բարձրացրեց հարցը. «Հետաքրքիր է՝ ինչ կլինեք, եթե վաղը գնայինք Լոնդոնի թանգարան և հինդուական արձաններից մեկին մի բաժակ կաթ մատուցեինք»: Հաջորդ օրվա երեկոյան լուրերը ցույց տվեցին հենց նույն լրագրողին Լոնդոնի թանգարանում, և մինչ

տեսախցիկները նկարահանում էին, նա մեծ հինդուական արձանին մի բաժակ կաթ մատուցեց: Երբ բաժակը դիպավ արձանի շուրթերին, կաթն անմիջապես ներծծվեց արձանի մեջ:

Ամերիկյան հնդկացիների մարգարեությունների սպիրիտուալիզմի շրջանակում «Հրաշք» անունով հայտնի սպիտակ գոմեշը ծնվեց 1994 թվականի օգոստոսի 20-ին՝ Վիսկոնսինի նահանգի Ջեյնսվիլի մերձակայքում գտնվող Դեյվ և Վալերի Հեյդերների ֆերմայում: Հրաշքը ծնվեց սպիտակ մորթով, և նրա ծնունդը ունեց կողմից համարվեց բնիկ ամերիկացիների մի մարգարեության կատարումը: Բնիկ ամերիկացիների տարբեր ավանդույթներում սպիտակ գոմեշի ծնունդը դիտվում է որպես սուրբ և մեծ նշանակություն ունեցող իրադարձություն՝ խորհրդանշելով միասնություն, խաղաղություն և հոգևոր նորոգություն: Հրաշքը լայն ճանաչում ձեռք բերեց և շատ մարդկանց համար դարձավ հույսի ու հոգևոր նշանակության խորհրդանիշ: Սպիտակ գոմեշի մարգարեությունը հետագծվում է դեպի անցյալ և անմիջականորեն առնչվում է բնիկ ամերիկացիների սպիրիտուալիստական կրոնի ամենասուրբ մասունքին, որովհետև հենց սպիտակ գոմեշի սկզբնական պատմության մեջ էր, որ «խաղաղության ծխամորձը» ներմուծվեց այդ մշակույթի մեջ:

1994 թվականին, ուխտադրուժ բողոքականության կեղծ մարգարեի տիրություն, Սուրբ Ծիծաղի շարժումը, որը հայտնի է նաև որպես Տորոնտոյի Օրհնություն, սկսվեց 1994 թվականի հունվարին Կանադայի Օնտարիո նահանգի Տորոնտո քաղաքում գտնվող Toronto Airport Vineyard Church-ում (այժմ հայտնի է որպես Catch The Fire Toronto): Հովիվներ Ջոն և Քերոլ Արնոթների առաջնորդած վերածննդի ժողովների մի շարքի ընթացքում էր, որ անվերահսկելի ծիծաղի երևույթը, ինչպես նաև այլ դրսևորումներ՝ ցնցումներ, լաց, և վայր ընկնել, կամ կենդանիների նմանակումն ու կենդանական ձայների արձակումը (հաճախ կոչված՝ «Հոգով սպանված» կամ «Տիրոջով հարբած» լինելու), սկսեցին ի հայտ գալ ժողովականների մեջ:

Ծիծաղը և մյուս դրսևորումները մասնակիցների կողմից վերագրվում էին Սուրբ Հոգու ներկայությանն ու գործին, ինչի հետևանքով «Սուրբ Ծիծաղ» արտահայտությունը գործածվեց՝ այդ երևույթը նկարագրելու համար: Տորոնտոյի «Airport Vineyard» եկեղեցում տեղի ունեցող արթնության ժողովները գրավեցին ուշադրություն և այցելուներ ամբողջ աշխարհից, ինչի հետևանքով շարժումը տարածվեց այլ եկեղեցիների և համայնքների մեջ: Մարդիկ գալիս էին աշխարհի տարբեր վայրերից՝ այդ ծիծաղը վերապրելու համար, և երբ վերադառնում էին իրենց տեղական եկեղեցիները, այդ եկեղեցիներում էլ հաճախ սկսում էին դրսևորվել նույն դիվային դրսևորումները:

Փեթ Ռոբերթսոնը 1960 թվականին հիմնադրեց Christian Broadcasting Network-ը (CBN): CBN-ը քրիստոնեական հաղորդումներին նվիրված առաջին հեռուստատեսային ցանցերից մեկն էր և նշանակալի դեր խաղաց Միացյալ Նահանգներում քրիստոնեական հեռարձակման արդյունաբերության աճի գործում: Տարիների ընթացքում CBN-ը հեռուստատեսության, ռադիոյի և թվային մեդիայի միջոցով ընդլայնել է իր հասանելիությունն ու ազդեցությունը՝ դառնալով աշխարհում

քրիստոնեական մեղիա կազմակերպություններից ամենախոշորներից մեկը:

1988 թվականին նա հիմնադրեց «Քրիստոնեական կոալիցիան» և առաջադրվեց Միացյալ Նահանգների նախագահի պաշտոնում: Նրա համոզմունքների ակունքները հասնում են մինչև «Ազգային բարեփոխման շարժումը» և «Տիրոջ օրվա դաշինքը»: Այդ երկու կազմակերպություններն էլ սկիզբ են առել 1888 թվականին և հանդես էին գալիս քրիստոնեական սկզբունքների վրա հիմնված տարաբնույթ հասարակական բարեփոխումների օգտին, ներառյալ ակոհոլի արգելքը, կանանց ընտրական իրավունքը և շաբաթի (կիրակիի) պահպանումը՝ որպես հանգստի և պաշտամունքի օր: Շարժումը կրել էր ավետարանական բողոքականության ազդեցությունը և նպատակ ուներ հաստատելու «քրիստոնեական ազգ», որը կառավարվեր աստվածաշնչյան սկզբունքներով: Ռոբերթսոնը ներկայացնում էր նույն սկզբունքները, ինչ թե՛ «Ազգային բարեփոխման շարժումը», թե՛ «Տիրոջ օրվա դաշինքը»: Այդ պատճառով էլ նա հիմնադրեց նաև Ռեջենթ համալսարանը:

Փեթ Ռոբերթսոնը 1977 թվականին հիմնադրեց Regent University-ն՝ համաձայն լինելով այն կաթոլիկական վարդապետությանը, որին Ուիլյամ Միլլերն այնքան համարձակորեն ընդդիմացավ: Կաթոլիկությունը և ուրացող բողոքականությունը կիրառում են սատանայական աստվածաշնչյան մեթոդաբանություն, որը, ի թիվս այլ չարագործված պտուղների, առաջ է բերում այն հավատը, թե նախքան Հիսուսի իրական վերադարձը կլինի հազար տարվա խաղաղություն: Ռոբերթսոնը հավատում է, որ իր համալսարանը պատրաստում է տղամարդկանց և կանանց լինելու նրանցից, ովքեր աստվածաշնչյան Հազարամյակի ընթացքում պիտի վարեն Քրիստոսի հազարամյա կառավարությունը: «Ռեգենտ» տերմինը նշանակում է մեկին, ով գործում է որպես երկրի սահմաններից դուրս գտնվող իշխանի կամ միապետի ներկայացուցիչ կամ փոխանորդ:

Վախճանի ժամանակից՝ 1989 թվականից առաջ, առնվազն 1960 թվականից սկսած, պատմության ասպարեզ եկան այն կազմակերպությունների ժամանակակից համարժեքները, որոնք 1888 թվականին առաջ էին մղում կիրակնօրյա օրենքի ընդունումը: 1989 թվականից հետո սատանայական դրսևորումները ցնցեցին վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի կրոնական ոլորտի բոլոր երեք բաղադրիչները: Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը նույնացնում է որևէ բանի սկզբի հետ, և 1989 թվականը՝ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ խոսքի «վախճանի ժամանակը», սկսում է մի մարգարեական ժամանակաշրջան, որն ավարտվում է քառասունմեկերորդ խոսքում նշված շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով: Երբ այդ կիրակնօրյա օրենքը գա, Սատանան կհայտնվի՝ «նմանակելով» Քրիստոսին, և կսկսվի նրա խաբեության պսակող գործողությունը՝ հրաշքներով և բժշկություններով:

Այն պատմությունը, որով սկսվում է այդ մարգարեական ժամանակաշրջանը, նույնականացնում է հավատուրաց բողոքական շարժման մի գործ, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը, որի նախատիպը հանդիսացավ 1989 թվականը՝ այդ ժամանակաշրջանի սկիզբը: 1989 թվականին «երկայթյա վարագույրի» «պատը» փլվեց, իսկ այս ժամանակաշրջանի վերջում «Եկեղեցու և Պետության բաժանման պատը»

փլվում է: Ժամանակաշրջանի սկիզբը նշանավորում է վերջին ութ նախագահներից առաջին երկուսին: Սկիզբը նշանավորում է, որ պապականությունը հաղթահարում է իր աթեիզմի թշնամուն Խորհրդային Միությունում, իսկ վերջը նշանավորում է, որ պապականությունը հաղթահարում է իր բողոքականության թշնամուն Միացյալ Նահանգներում: Սկիզբը նույնականացնում է այդ ութ նախագահներից առաջինին (հանրապետական), որ ձեռք է միացնում Աստվածաշնչյան մարգարեության նեոին, իսկ ավարտը նշանավորում է այդ ութ նախագահներից վերջինին, որ ձեռք է միացնում Աստվածաշնչյան մարգարեության նեոին: Այդ առաջին նախագահը հասկացվում է որպես նա, ով պատասխանատու էր պատը փլեցնելուն, իսկ վերջինը նա է, ով պիտի կառուցի պատը:

1960 թվականին, ընդհուպ մինչև վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականը, սկսվեց արդի Ազգային Բարեփոխման շարժումը: Ընտրություններից հետո սկսվեցին սատանայական հրաշքները: Կիրակնօրյա օրենքից առաջ ազգային Բարեփոխիչների վերջին դրսևորումը կրկին կբարձրացնի իր քաղաքական գլուխը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հասել է Մատանայի հրաշագործ գործունեության ժամանակը: Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, մարգարեական անհրաժեշտությամբ, պետք է լինեն դատաստաններ, որոնք ոչ միայն պիտի վերացնեն Միացյալ Նահանգների ազգային Բարգավաճումը, այլև այդ դատաստանները, մարգարեական անհրաժեշտությամբ, պետք է լինեն այնքան խիստ և ահեղ, որ ձևավորվի այն տրամաբանությունը, որը թույլ կտա վերջնական ազգային Բարեփոխման շարժման մեջ գտնվողներին՝ Քրիստոնյա ազգայնականներին, այդ դատաստանների պատճառը վերագրել այն քաղաքացիներին, ովքեր պղծում են այն, ինչ իրենք կոչում են Տիրոջ օրը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Եթե մեր ժողովուրդը շարունակի այն անտարբեր վիճակի մեջ, որի մեջ եղել է, Աստված չի կարող Իր Հոգին նրանց վրա թափել: Նրանք պատրաստ չեն Նրա հետ համագործակցելու: Նրանք արթուն չեն իրավիճակի հանդեպ և չեն գիտակցում սպառնացող վտանգը: Նրանք այժմ, առավել քան երբևէ, պետք է զգան զգոնության և միաբան գործելու իրենց կարիքը:»

«Երբորդ հրեշտակի յուրահատուկ գործը չի գնահատվել իր կարևորության համեմատ: Աստված կամենում էր, որ Իր ժողովուրդը շատ ավելի առաջ լիներ այն դիրքից, որ նրանք այսօր զբաղեցնում են: Բայց այժմ, երբ եկել է այն ժամանակը, որ նրանք գործի անցնեն, նրանք դեռ պատրաստություն պետք է անեն: Երբ Ազգային Բարենորոգիչները սկսեցին առաջ քաշել միջոցներ՝ կրոնական ազատությունը սահմանափակելու համար, մեր առաջատար մարդիկ պետք է զգոն լինեին իրավիճակի հանդեպ և պետք է ջանասիրաբար աշխատեին՝ հակազդելու այդ ջանքերին: Աստծո կարգի համաձայն չէ, որ լույսը պահված լիներ մեր ժողովրդից՝ հենց այն ներկայիս ճշմարտությունը, որ նրանց անհրաժեշտ էր այս ժամանակի համար: Մեր բոլոր ծառայողները, որոնք հռչակում են երբորդ հրեշտակի պատգամը, իրականում չեն հասկանում, թե ինչն է կազմում այդ պատգամը: Ազգային Բարենորոգման շարժումը ոմանց կողմից համարվել է այնքան աննշան, որ

նրանք հարկ չեն համարել մեծ ուշադրություն դարձնել դրան և նույնիսկ կարծել են, թե այդպես վարվելով՝ ժամանակ են հատկացնում այնպիսի հարցերի, որոնք տարբեր են երրորդ հրեշտակի պատգամից: Թող Տերը ների մեր եղբայրներին, որ այսպես են մեկնաբանել հենց այս ժամանակի պատգամը»:

«Ժողովուրդը պետք է արթնացվի ներկա ժամանակի վտանգների առնչությամբ: Պահապանները քնած են: Մենք տարիներով հետ ենք մնացել: Թող գլխավոր պահապանները զգան իրենց վրա հսկելու հրատապ անհրաժեշտությունը, որպեսզի չկորցնեն իրենց տրված հնարավորությունները՝ տեսնելու վտանգները»:

«Եթե մեր համաժողովներում առաջնորդող մարդիկ այժմ չընդունեն այն պատգամը, որ Աստված ուղարկել է իրենց, և չշարվեն գործելու համար, եկեղեցիները մեծ կորուստ պիտի կրեն: Երբ պահապանը, տեսնելով, որ սուրը գալիս է, փողին որոշակի ձայն է տալիս, ամբողջ գծով գտնվող ժողովուրդը պիտի արձագանքի նախազգուշացմանը, և բոլորը հնարավորություն պիտի ունենան պատրաստվելու հակամարտությանը: Բայց չափազանց հաճախ առաջնորդը կանգնել է տատանվելով՝ ասես ասելով. «Չպետք է չափազանց շտապենք: Հնարավոր է՝ սխալ կա: Մենք պետք է զգույշ լինենք, որպեսզի կեղծ տագնապ չբարձրացնենք»: Նրա այդ իսկ տատանումն ու անվստահությունը աղաղակում են. «Խաղաղություն և ապահովություն»: Մի՛ հուզվեք: Մի՛ տագնապեք: Այս կրոնական փոփոխության հարցի շուրջ շատ ավելին է արվում, քան պահանջվում է: Այս հուզումն ամբողջությամբ պիտի մարի»: Այսպիսով նա գործնականում ժխտում է Աստծուց ուղարկված պատգամը, և այն նախազգուշացումը, որ նախատեսված էր եկեղեցիները շարժման մեջ դնելու համար, չի կատարում իր գործը: Պահապանի փողը որոշակի ձայն չի տալիս, և ժողովուրդը չի պատրաստվում ճակատամարտին: Թող պահապանը զգուշանա, որպեսզի իր տատանման և հապաղման պատճառով հոգիներ չմնան կորստի մատնված, և նրանց արյունը չպահանջվի նրա ձեռքից»:

«Մենք երկար տարիներ սպասել ենք, որ մեր երկրում կիրականօրյա օրենք ընդունվի, և այժմ, երբ այդ շարժումը հենց մեզ վրա է հասել, մենք հարցնում ենք. արդյոք մեր ժողովուրդը կկատարի՞ իր պարտականությունն այս հարցում: Չե՞նք կարող աջակցել դրոշը բարձր պահելուն և առաջին շարք հրավիրել նրանց, ովքեր հարգանք ունեն իրենց կրոնական իրավունքների և արտոնությունների հանդեպ: Արագորեն մոտենում է այն ժամանակը, երբ նրանք, ովքեր կընտրեն հնազանդվել Աստծուն, քան մարդկանց, կստիպվեն զգալ ճնշման ձեռքը: Արդյոք այդ դեպքում մենք պիտի անպատվե՞նք Աստծուն՝ լուռ մնալով, մինչ Նրա սուրբ պատվիրանները ոտնահարվում են»:

«Մինչ բողոքական աշխարհը իր դիրքորոշմամբ զիջումներ է անում Հռոմին, մենք պիտի արթնանանք, որպեսզի հասկանանք իրադրությունը և մեր առջև դրված պայքարը տեսնենք իր իսկական նշանակության մեջ: Թող պահապաններն այժմ բարձրացնեն իրենց ձայնը և հռչակեն այն պատգամը, որը այս ժամանակի համար ներկա ճշմարտությունն է: Թող ժողովրդին ցույց տանք, թե մենք որտեղ ենք մարգարեական պատմության մեջ, և ջանանք արթնացնել ճշմարիտ բողոքականության ոգին՝ աշխարհին արթնացնելով՝ գիտակցելու այն կրոնական

ազատության արտոնությունների արժեքը, որոնցից այսքան երկար ժամանակ վայելել է»:

«Աստված կոչ է անում մեզ արթնանալու, որովհետև վախճանը մոտ է: Ամեն անցնող ժամ երկնային աստաններում գործունեության ժամ է՝ երկրի վրա մի ժողովուրդ պատրաստելու համար, որպեսզի նա իր դերը կատարի այն մեծ տեսարաններում, որոնք շուտով պիտի բացվեն մեր առջև: Այս անցնող պահերը, որոնք մեզ այնքան սակավարժեք են թվում, ծանրաբեռնված են հավիտենական շահերով: Դրանք ձևավորում են հոգիների ճակատագիրը՝ հավիտենական կյանքի կամ հավիտենական մահվան համար: Այն խոսքերը, որ այսօր արտաբերում ենք ժողովրդի ականջին, այն գործերը, որ անում ենք, այն պատգամի ոգին, որ կրում ենք, կլինեն կյանքի բույր դեպի կյանք կամ մահվան բույր դեպի մահ:»

«Եղբայրներ՝ րս, գիտակցո՞ւմ եք, որ ձեր իսկ փրկությունը, ինչպես նաև այլ հոգիների ճակատագիրը, կախված է այն պատրաստությունից, որ դուք այժմ կատարում եք մեր առջև կանգնած փորձության համար: Ունե՞ք դուք այնպիսի եռանդի ուժգնություն, այնպիսի բարեպաշտություն և նվիրվածություն, որոնք ձեզ հնարավորություն կտան հաստատուն մնալ, երբ ընդդիմություն բարձրացվի ձեր դեմ: Եթե Աստված երբևէ խոսել է իմ միջոցով, կգա ժամանակը, երբ ձեզ կառաջարկեն խորհուրդների առջև, և ճշմարտության յուրաքանչյուր դիրքորոշում, որին դուք կառչած եք, խստորեն կքննադատվի: Այն ժամանակը, որ այժմ այսքան շատերը թույլ են տալիս անտեղի վատնել, պետք է նվիրվի այն հանձնարարությանը, որ Աստված տվել է մեզ՝ պատրաստվելու մոտեցող ճգնաժամին»: Վկայություններ, հ. 5, 714–716: